

CONGREGAZIONE DELLA MISSIONE CURIA GENERALIZIA

Via dei Capasso, 30 – 00164 ROMA

Tel: +39 06 661 30 61 – Fax: +39 06 661 30 661 – Email: segreteria@cmcuria.org

SUPERIORE GENERALE

Рим, Великий піст - 2026

ТЕПЕР І НАЗАВЖДИ... З ГЛИБОКОЮ СМИРЕННІСТЮ

Дорогі члени Вікентійської родини,

Нехай благодать і мир Ісуса завжди будуть з нами!

Ми вступаємо у святий час Великого посту після завершення **Ювілею Надії**, який пронизував життя Церкви як заклик піднести наші очі та відновити нашу довіру до Божих обіцянок. Це був час благодаті, протягом якого нас просили наново відкрити, що надія не розчарує (Рим 5,5), оскільки вона вкорінена у Божій вірності та втілюється у конкретні шляхи примирення, милосердя та зобов'язань.

Цей горизонт надії особливим способом освітлює нинішній момент для нашої харизми: наближаючись до завершення **четвертого століття від заснування Конгрегації Місії** (17 квітня 2026 року), ми покликані зберігати пам'ять живою - як джерело майбутнього. Святкування сторіччя не означає погляд назад із ностальгією. Скоріше, це означає дозволити собі прийняти виклик того, що Святий Дух здійснив через святого Вікентія де Поля, щоб розпізнати, як ми можемо продовжувати сьогодні приносити плоди та бути переконливими знаками євангельської надії, особливо серед бідних.

Цим листом я прагну звернутися до кожного з Вас, членів Вікентійської родини, щоб шлях Великого посту став можливістю для оновленого особистого та спільного навернення і відкрив шлях до відважних рішень, здатних породити майбутнє для довіреної нам місії.

Я хотів би зосередитися на двох повчаннях святого Вікентія, які є важливими для того, щоб добре прожити наш великопісний шлях як Вікентійська Родина: продовжувати місію Ісуса на землі *тепер і назавжди з глибокою смиренністю*.

Святий Вікентій неодноразово закликав священників і братів Місії та Дочок Милосердя продовжувати місію Ісуса:

“Намір Спільноти полягає в тому, щоб наслідувати Нашого Господа настільки, наскільки це можуть робити вбогі, потребуючі допомоги особи. Що це означає? Це означає, що Спільнота прагне взяти Його за взірць у тому, як Він діяв, що Він робив, у Його служінні та Його цілях... наше покликання є продовженням Його покликання, або, принаймні, воно подібне до нього за своїми обставинами” (CCD XII, 67 and 71; конференція 195 про Мету Конгрегації Місії, 6 грудня 1658 р.).

“Наш обов'язок зараз — розповісти Вам про причини, які має Спільнота, щоб дякувати Богу за благодать, яку Він дарував їй, покликавши її до цього стану продовження місії, яку розпочав Його Син, і використання тієї самої зброї, а саме: убогості, чистоти та послуху... Що ми можемо

додати до того, що ми сказали про наші причини дякувати Богу за благодать, яку Він дав нам, поставивши нас у цей стан посвятити Йому таким чином, щоб продовжувати місію Його Сина та Апостолів? ... О мій Спасителю, Ти чекав шістнадцять сотень років, щоб заснувати для Себе Спільноту, яка прямо заявляє, що вона продовжуватиме місію, яку Твій Отець послав Тебе здійснити на землі, і яка використовує ті самі засоби, що й Ти, складаючи обітницю дотримуватися вбогості, чистоти та послуху... Але, о Спасителю наших душ, поглянь на тих, кого Ти використовуєш для навернення людей і для продовження Твоєї місії..." (CCD XII, 298, 302, and 306; конференція 216 про Обіти, 7 листопада 1659 р.).

"Відповідно до цього, Правило радить нам практикувати вбогість — нам, кого Господь покликав робити те, що Він прийшов у цей світ робити: продовжувати Його місію та працювати задля навернення душ" (CCD XII, 308; конференція 217 про Убогість, 14 листопада 1659 р.).

"Яке щастя, Сестри, що Бог обрав вас продовжувати служіння Його Сина на землі!" (CCD IX, 50; конференція 9 про Догляд за хворими, 9 березня 1642 р.).

"Роздумуйте над тим, що останнім часом Бог забажав надати Своїй Церкві Спільноту вбогих сільських жінок — якими є більшість із Вас — щоб продовжувати життя, яке Його Син провадив на землі" (CCD IX, 103; конференція 15 про Пояснення Статуту, 14 червня 1643 р.).

"Яка прекрасна річ — перебувати в стані, настільки любленому нашим Господом! Якби Ви тільки могли досягнути те задоволення, яке Він отримує, коли бачить душу, що наслідую життя, яке Він провадив на землі!" (CCD X, 173; конференція 76 про Бідність, 20 серпня 1656 р.).

Ісус прожив Своє життя у синівських стосунках з Отцем і в цілковитій посвяті Своїм братам і сестрам, особливо найбільш зраним і найбільш зраним. Святий Вікентій де Поль споглядав Христа як Благовісника вбогих, посланого Отцем проголошувати Добру Новину, зцілювати зранені серця, підіймати тих, хто впав, і робити Боже милосердя видимим у конкретній реальності історії. Згідно з Вікентієм, слідування за Ісусом — це, передусім, не питання імітації окремих жестів, а прийняття Його способу бачення людей, здатність бути зворушеним їхніми стражданнями та відповідати активною, смиренною і творчою любов'ю.

Для Вікентійської Родини продовжувати сьогодні те, що Ісус робив на землі, означає дозволити собі керуватися тим самим Духом, який вів Христа і надихав святого Вікентія: Духом, який вабить нас до бідних не як до отримувачів допомоги, а як до тих, у кому Господь продовжує відкривати Себе. Саме в цій зустрічі Вікентійська духовність стає джерелом надії, оскільки вона проголошує, що жодне життя не є безнадійною справою і жодна ситуація не позбавлена майбутнього.

Ще й сьогодні, у XXI столітті, позначеному новими формами вбогості, самотності та глобальної несправедливості, Господь Ісус запрошує нас жити містикою милосердя, розвиваючи споглядальний погляд і будуючи близькі стосунки, що породжують надію та спільну, розумну й організовану благодійність.

Як дивно відчувати довіру Ісуса до нас! Він довіряє нам, крихким чоловікам і жінкам, проголошення Євангелія, турботу про бідних і свідчення Його любові у світі. Ця довіра є таємницею, що передає нам і перевершує нас: вона впливає не з нашої досконалості, а з Його вірності. Ми можемо неправильно витлумачити виявлену нам довіру. Це може перетворитися на самовпевненість або на приховане переконання, що ми кращі, вірніші чи більш освічені за інших. Це може навіть стати інструментом осуду або приниження, коли служіння перетворюється на владу, коли харизма служить для виключення інших, або коли приналежність створює віддаленість замість єднання. У таких випадках довіра Господа зраджується, бо ми використовуємо її для самозвеличення, а не для розбудовування наших братів і сестер.

Святе Письмо запитує нас: «*Що ти маєш, чого б ти не отримав?*» (1 Кор 4,7). Кожен дар, кожна відповідальність, кожна місія, довірена спільноті, є благодаттю, а не завоюванням. Усвідомлення того, що все є даром, звільняє серце від суперництва, пригнічує потребу в самоствердженні та відкриває людину до вдячності.

Коли спільнота богопосвяченого життя або група людей асоціації чи товариства живе з усвідомленням того, що все є даром, її погляд на інших також змінюється. Відмінності стають не причиною для протистояння чи панування, а багатством, яке слід прийняти. Влада стає служінням, слова стають слуханням, а місія — спільною відповідальністю. У такому розумінні Господня довіра не пригнічує, а підносить; вона не розділяє, а об'єднує.

Довіра Господа тоді стає школою смирення для всіх. Святий Вікентій де Поль вважав смирення прекрасною і милою чесною (Cf. CCD XI, 44; конференція 36 Про смирення), **фундаментом усього справжнього милосердя. Святий Вікентій зробив смирення наріжним каменем і основою всього свого духовного життя.** Він пізнав його силу через особистий досвід і представляв його як найбільш відповідний спосіб ототожнення з людською природою Христа. Перечитаймо його слова:

“...прагнемо смирення, особливо тому, що чим смиреннішими ми будемо, тим милосерднішими будемо до нашого ближнього. Милосердя — це рай для Спільнот і душа чеснот, і саме смирення приваблює та зберігає їх. Смиренні Спільноти подібні до долин, що втягують у себе соки з гір. Як тільки ми спорожнимося від себе, Бог наповнить нас Собою; бо Він не терпить порожнечі” (CCD XI, 1-2; конференція 1 про Покликання місіонера).

“... ця мала Спільнота, найменша з усіх, повинна бути заснована лише на смиренні як на своїй характерній чесноті; інакше ми ніколи не зробимо нічого вартого уваги ні всередині, ні поза межами Спільноти. Без смирення ми не можемо сподіватися на жоден поступ для себе чи користь для ближнього. О Спасителю, дай нам цю святу чесноту, яка є властивою Тобі, яку Ти приніс у світ і яку так любиш. І Ви, панове, знайте, що кожен, хто хоче бути справжнім місіонером, повинен постійно прагнути здобути цю чесноту і вдосконалюватися в ній, дбаючи насамперед про те, щоб вигнати всі думки про гордість, амбіції та марнославство як найбільших ворогів, яких він може мати. Як тільки вони з'являються, він повинен кинутися на них, щоб вирвати з корінням, і пильно стежити, щоб не дати їм жодного ходу” (CCD XI, 46; конференція 37 про Смирення).

“... Христос Сам дуже часто рекомендував смирення словом і прикладом, і Конгрегація повинна докласти великих зусиль, щоб опанувати його. Воно передбачає три речі: (1) щиро визнати, що ми заслуговуємо на презирство людей; (2) радіти, якщо люди помічають наші недоліки і поведуться з нами відповідним чином; (3) приховувати, якщо це можливо, усе, чого Господь може досягти через нас або в нас, маючи на увазі нашу особисту негідність. Якщо ж це неможливо, то віддавати належне Божому милосердю та заслугам інших людей. Це основа всієї святості в Євангелії та узи всього духовного життя. Якщо людина має це смирення, все добре прийде разом із ним” (CCD XII, 161; конференція 203 про Смирення, 18 квітня 1659 р.).

Ця подорож Великого посту, яку ми розпочинаємо і яка освітлена Ювілеєм Надії та завершенням четвертого століття існування Конгрегації Місії, нагадує нам про саму суть нашого покликання та місії: бути — *тепер і назавжди* — устами Ісуса, руками Ісуса, ногами Ісуса... продовженням Його місії на землі.

Слова «*тепер і назавжди*» виражають глибоке переконання вікентійської віри, духовності та харизми: те, що народжується від Божого Духа в історії, не належить лише минулому, але залишається живим, плідним і дієвим у теперішньому та майбутньому Церкви.

Харизма, дана Церкві у XVII столітті через святого Вікентія де Поля, — це дар Духа, що має євангельську силу, здатну проходити крізь віки. Саме тому ми можемо стверджувати, що те початкове «*тепер*» не вичерпалося, а стає вічним.

Доки існують вбогі люди, яким потрібно служити, Євангеліє, яке слід проголошувати, милосердя, яке треба втілювати, та спільноти, які необхідно будувати, — вікентійська харизма та духовність залишатимуться актуальними, необхідними та плідними.

Однак не забуваймо, що харизма та духовність можуть залишатися плідними лише у *глибокому смиренні*. Тільки в смиренні вони можуть продовжувати оновлюватися, очищуватися історією, приймати виклик від бідних і спрямовуватися Духом. Саме це смирення зберігає *вічність* у нашому крихкому *теперішньому* до того дня, коли Бог буде все у всьому.

Довіримо цей час навернення Духу Господньому, щоб Він очистив наш погляд, зробив наше серце смиреним і відновив нашу радість від служіння Христу в убогих. Таким чином Великий піст стане переходом до життя простішого, більш заснованого на Євангелії та сповненого ще більш палким милосердям.

З цією молитвою супроводжуймо одне одного на шляху до Пасхи Ісуса, впевнені, що Той, Хто покликав нас, продовжує йти з нами і діяти через нашу вбогу, але готову відгукнутися, людську природу.

Ваш брат у святому Вікентії,

Tomaž Mavrič, CM

Питання для особистих роздумів та спільного обговорення в спільноті

1. Продовження місії Ісуса

- Через які позиції, вибір або конкретні справи наша спільнота чи асоціація робить видимою сьогодні місію Ісуса, благовісника вбогих?
- Коли ми наражаємо себе на ризик «робити щось для Ісуса», не дозволяючи по-справжньому проникнутись Його способом бачення та любові?
- Які нові заклики Духа до продовження місії, довіреної Вікентійській Родині сьогодні, ми відчуваємо?

2. Господня довіра — школа смирення

- Як ми переживаємо на особистому рівні та як спільнота довіру, яку Ісус покладає на нас: як дар чи як привілей?
- У яких динаміках спільноти чи групи з'являються зарозумілість, осуд або пошук визнання?
- Що допомагає нам залишатися вірними євангельському смиренню, визнаючи, що все є благодаттю і ніщо нам не належить?

3. Жити як містики милосердя сьогодні

- Як Євхаристія, молитва, Слово Боже та вбогі конкретно переплітаються в нашому повсякденному житті?
- Які форми вбогості, присутні в нашому контексті, стають для нас найбільшим викликом як місце зустрічі з Христом?
- Які конкретні кроки ми можемо зробити як спільнота, щоб зростати в більш спільній, організованій та пророчій благодійності?